

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

การเมืองการปกครองเป็นความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับรัฐ และความเป็นรัฐประกอบด้วยประชากรดินแดนรัฐบาล และอำนาจอธิปไตย โดยมีประชาชนเป็นเจ้าของประเทศ เพราะฉะนั้นในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยการบริหารปกครองประเทศจึงเป็นสิทธิของประชาชนทั้งประเทศแต่ประชาชนทั้งประเทศมีจำนวนมากเกินกว่าที่จะร่วมกันบริหารปกครองประเทศได้ จึงจำเป็นต้องมอบอำนาจของตนให้แก่ผู้ที่จะทำการแทนได้จึงทำให้เกิดการสร้างระบบการเลือกตั้งแทนที่ประชาชนสามารถเลือกตั้งแทนได้ตามเจตนารมณ์และความต้องการของตนเองเพื่อให้ได้ตัวแทนที่เชื่อมั่นได้ว่าจะสามารถจะทำการบริหารปกครองได้ตามที่ต้องการ ที่กล่าวมานี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดแนวคิดของกลุ่มคนที่มีแนวคิด อุดมการณ์ และผลประโยชน์เหมือนกันรวมตัวกันเป็นกลุ่มคนเพื่อให้ประชาชนเข้ามาเลือกตามประโยชน์ที่ตนต้องการจึงเป็นที่มาของการจัดตั้งพรรคการเมือง ที่มีความชัดเจนในด้านหลักการ เหตุผล โครงสร้าง องค์กร นโยบาย และประชาชนที่ให้การสนับสนุนเป็นองค์ประกอบ

โดยทั่วไปประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ส่วนใหญ่จะมีการรวมกลุ่มเป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางสังคมที่จะพัฒนาการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองที่มีบทบาททางการเมืองที่ชัดเจนประมาณ 4 กลุ่มประกอบด้วย กลุ่มอนุรักษนิยม (Conservative groups) กลุ่มแรงงาน (Labour groups) กลุ่มนายทุน (Capitalist groups) และกลุ่มทางด้านเศรษฐกิจ (Economic groups) (Huntington, 1972 อ้างถึงใน สมบูรณ์สุขสำราญ, 2527, หน้า 18-21) (Ebenstein, 1980, pp.137-146) ฉะนั้นการรวมกลุ่มผลประโยชน์จึงพัฒนาไปสู่ระบบพรรคการเมืองที่ซึ่งเป็นที่รวมของสมาชิกเพื่อเข้าสู่กระบวนการเลือกตั้ง ซึ่งหากพรรคการเมืองใดมีสมาชิกได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนเป็นจำนวนมากพอที่จะจัดตั้งเป็นรัฐบาลได้หรือหากมีไม่พอก็อาจรวมพรรคเพื่อให้ได้เสียงข้างมากในการจัดตั้งรัฐบาลบริหารประเทศต่อไป การรวมกลุ่มผลประโยชน์และอุดมการณ์ดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมือง เพื่อเป็นเส้นทางในการทำหน้าที่

แทนประชาชน ใน 2 อำนาจ คือ อำนาจนิติบัญญัติ เป็นอำนาจในการตรากฎหมาย และอำนาจบริหาร หมายถึงรัฐบาลทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ

หากกล่าวถึงพรรคการเมืองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทยตามแบบอย่างของรัฐสมัยใหม่ที่ยึดถือการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขนั้น เริ่มมีการจัดตั้งและดำเนินงานตั้งแต่ภายหลังการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองในปี พ.ศ. 2475 โดยพรรคการเมืองที่มีการจัดตั้งในวาระเริ่มแรกมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือพรรคคณะราษฎรเป็นพรรคการเมืองพรรคแรกของประเทศไทยเกิดจากการรวมกันของกลุ่มทหาร ต่อมาในปี พ.ศ. 2498 ประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติพรรคการเมืองฉบับแรกจึงทำให้มีการจดทะเบียนจัดตั้งพรรคการเมืองขึ้นมากกว่า 30 พรรค แต่จะมีพรรคการเมืองที่สำคัญ ๆ เพียง 2 พรรคเท่านั้นคือ พรรคประชาธิปัตย์ที่เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มอำมาตย์ประกอบด้วยนายควง อภัยวงศ์ เป็นหัวหน้าพรรคและ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นเลขาธิการพรรคและนักธุรกิจ ที่ได้เข้ามามีบทบาทในการบริหารปกครองประเทศ (ปริชา หงษ์ไกรเลิศ, 2524, หน้า 284-287) ตลอดช่วงระยะเวลาความเป็นประชาธิปไตยไทยการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของพรรคการเมืองมีลักษณะดำเนินงานชั่วคราวและถาวร ทำให้ทิศทางการบริหารปกครองประเทศขาดเสถียรภาพที่มั่นคงภายใต้ต้น โยบายอุดมการณ์ที่มีความต่อเนื่อง การพัฒนาของประเทศจึงเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตามแต่พรรคการเมืองใดจะได้สิทธิในการเป็นรัฐบาล (ศักดิ์นา ถัตรกุล ณ อุทยาน, ออนไลน์) และที่สำคัญก็คือนับตั้งแต่ที่ประเทศไทยมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พุทธศักราช 2475 (ค.ศ.1932) มีการปฏิวัติรัฐประหารล้มล้างรัฐธรรมนูญโดยทหารอย่างต่อเนื่องมากถึง 13 ครั้งทำให้ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยที่อ่อนแอ การขาดการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองที่ต่อเนื่องของพรรคการเมืองนี้ส่งผลทำให้ระบบพรรคการเมืองที่จัดตั้งไม่เข้มแข็งด้วย ตลอดห้วงเวลาที่ผ่านมามีประเทศไทยมีพรรคการเมืองที่จดทะเบียนทั้งที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันและที่ยุบเลิกไปรวมกันทั้งสิ้นมากกว่า 267 พรรคการเมือง

ในบรรดาการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองที่จดทะเบียนจัดตั้งและดำเนินกิจกรรมทางการเมืองเกือบทั้งหมดเป็นพรรคการเมืองซึ่ง วนาภรณ์ พันธุ์พุกภัย (2545, หน้า 36) กล่าวว่ามิที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่หลากหลายประมาณ 3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มคนชั้นสูงหรืออำมาตย์ กลุ่มทหาร และกลุ่มนายทุน เป็นที่น่าสังเกตว่ายังมีอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มประชาชนจำนวนมากของประเทศนั้นก็คือกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ที่มีทั้งคนทำงานที่เกี่ยวกับระบบการจ้างงาน แรงงานภาคเกษตร แรงงานภาคอุตสาหกรรม และแรงงานอื่นทั่วไป แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีการรวมเป็นกลุ่มผลประโยชน์ และอุดมการณ์ด้านแรงงาน ที่รวมตัวกันการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมือง

เหมือนดังเช่นกลุ่มผลประโยชน์ 3 กลุ่มนั้น ทั้ง ๆ ที่ในบริบทของสังคมไทยมีกลุ่มผลประโยชน์หลากหลายโดยเฉพาะกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงาน แต่กลับไม่มีการพัฒนาไปสู่การรวมกลุ่มทางการเมืองที่เป็นพรรคการเมืองทางด้านแรงงานที่มีบทบาทในรัฐสภาและการบริหารปกครองประเทศไทยได้ การรวมกลุ่มประชาชนนั้นมิในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 64 วรรคสองที่บัญญัติให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปนั้น ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเพื่อรองรับเสรีภาพการรวมกลุ่มในข้าราชการ 2 ประเภท คือ ข้าราชการพลเรือนและข้าราชการรัฐสภา กลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานจึงมีความหลากหลายยิ่งขึ้น ฉะนั้น หากพิจารณาถึงกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานที่มีกฎหมายรองรับสถานะของประเทศไทยในปัจจุบันอาจจัดจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ประกอบด้วย

1) กลุ่มผลประโยชน์ที่เป็นแรงงานภาครัฐ ประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และพนักงานของรัฐ

2) กลุ่มผลประโยชน์ที่เป็นแรงงานภาคเอกชน ประกอบด้วย ลูกจ้างและพนักงานของนิติบุคคลตามกฎหมายเอกชน

เมื่อพิจารณาถึงการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานพบว่า มีการรวมกลุ่มในรูปของสหภาพและสมาพันธ์ผู้ใช้แรงงาน จากข้อมูลของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2559 (ค.ศ. 2016) ระบุว่ามิสหภาพแรงงานที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงานรวม 1,395 แห่ง สหภาพรัฐวิสาหกิจ 47 แห่ง และสหภาพข้าราชการ 2 ประเภทกลุ่มข้าราชการ แต่กลุ่มผลประโยชน์ผู้ใช้แรงงานเหล่านี้ก็ไม่มีกลุ่มใดรวมกันกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมืองที่เรียกว่าพรรคการเมืองเลย นับตั้งแต่ที่เคยมีการจดทะเบียนจัดตั้งพรรคแรงงานในปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) แต่ก็มิ้องต้องถูกยุบเลิกไป (วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน, 2544, หน้า 393) จวบจนปัจจุบันก็ยังไม่มีการจัดตั้งพรรคแรงงานของประเทศไทย

ในความหลากหลายของพรรคการเมืองจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงเป้าหมายของการพัฒนาประเทศ และตอบสนองความต้องการของประชาชนในแต่ละด้าน เห็นได้จากประเทศที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยจะมีพรรคการเมืองที่มาจากหลากหลายกลุ่มผลประโยชน์ แต่จะมีพรรคการเมืองที่เป็นหลักในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่นพรรคอนุรักษนิยมพรรคเสรีนิยม (เพ็ญศรี ภูมิถาวร, 2548, หน้า 193-194) และนอกเหนือจากสองกลุ่มนี้ก็ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่เข้ามา มีบทบาทสำคัญในการเข้ามาร่วมบริหารปกครองประเทศก็คือกลุ่มของคนใช้แรงงาน ซึ่งเป็นที่น่าประหลาดใจอย่างมากว่าเพราะเหตุใดประเทศไทยที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมาตั้งปี พ.ศ. 2475 (ค.ศ. 1932) ทั้ง ๆ ที่จุดมุ่งหมายของการเปลี่ยนแปลงการปกครองก็เพื่อให้ประชาชนเป็นใหญ่ในแผ่นดินแล้วกลุ่มผู้ใช้แรงงานเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประเทศแต่กลับไม่มีตัวแทนที่ชัดเจนใน

รูปแบบของพรรคการเมือง อีกทั้งยังไม่ปรากฏว่ามีพรรคการเมืองใด ๆ เลยที่จะเสนอตัวหรืออยากตั้งพรรคการเมืองของผู้ใช้แรงงานขึ้นมา ในขณะที่เดียวกันพรรคการเมืองที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์อื่น ๆ ทางสังคมกลับอาศัยฐานเสียงของกลุ่มผู้ใช้แรงงานเป็นตัวสนับสนุนซึ่งเป็นการเอาประโยชน์จากกลุ่มนี้เพื่อให้ตนได้รับการเลือกตั้งเข้าไปนั่งในสภาเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ของกลุ่มคนในทางกลับกันกลุ่มผู้ใช้แรงงานเหล่านี้มองแต่เพียงผลประโยชน์ที่จะได้ในเวลานี้ที่จะได้รับจากผู้สมัครรับเลือกตั้ง ไม่ว่าจะเป็นตัวเงิน สิ่งของหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแต่ไม่ได้มองไปถึงอนาคตว่าพวกเขาจะได้อะไรบ้างแต่จะมองเพียงผลประโยชน์เฉพาะหน้าทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วนั้นกลุ่มผู้ใช้แรงงานสามารถเลือกอนาคตที่ดีของพวกเขาได้ถ้าหากพวกเขามีตัวแทนที่จะเข้าไปทำหน้าที่ในสภาตามระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแต่ก็ไม่ปรากฏมีตัวแทนจากคนกลุ่มนี้ที่ชัดเจนถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายให้ผู้ใช้แรงงานสามารถรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นสหภาพได้ แต่ก็ไม่สามารถพัฒนาไปสู่กระบวนการพรรคการเมืองได้จึงเป็นปัญหาที่ยังไม่ปรากฏว่ามีการศึกษาและวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่แท้จริงที่ไม่สามารถจะพัฒนาไปสู่ระดับบ้านเมืองได้ ที่น่าสังเกตก็คือแม้กฎหมายแรงงานจะอนุญาตให้มีการรวมกลุ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 (ค.ศ. 1956) แต่ก็อนุญาตให้รวมกลุ่มได้เฉพาะภายในโรงงานเท่านั้นจึงไม่มีการขยายการรวมกลุ่มออกไปนอกโรงงานในระดับประเทศ ในส่วนของพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) ได้บัญญัติว่าไม่ให้กลุ่มสหภาพแรงงานปฏิบัติการใดเพื่อประโยชน์ของสมาชิกที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมืองทั้ง ๆ ที่กลุ่มแรงงานเป็นกลุ่มประชาชนที่ใช้แรงงานในการพัฒนาประเทศที่ควรจะมีสิทธิที่จะได้มีบทบาทในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขในการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทางการเมืองเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของพวกเขาเองในส่วนของพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) ได้บัญญัติให้สหภาพแรงงานต้องมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อการรักษาผลประโยชน์ขององค์กรเท่านั้น

การรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานทุกภาคส่วนในปัจจุบันมีกฎหมายกำหนดให้รวมกลุ่มกันได้ ในลักษณะภายในสถานประกอบการ (Internal) เป็นการรวมเฉพาะภายในโรงงานหรือภายในองค์กรนั้น ๆ เท่านั้น ซึ่งการรวมกลุ่มแค่ภายในโรงงานหรือภายในสถานประกอบการหรือภายในองค์กรนั้นจะมีเป้าหมายก็เพียงแค่การรวมกลุ่มเฉพาะผู้ใช้แรงงานภาคเอกชนภายในสถานประกอบการเพียงแห่งเดียวและแรงงานรัฐวิสาหกิจองค์กรนั้นหรือที่ร่วมกันเท่านั้น เพราะฉะนั้นในการเรียกร้องสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ หรือความยุติธรรมจากการใช้แรงงานก็เป็นการเรียกร้องเพียงเพื่อที่จะตอบสนองกับกลุ่มที่เรียกร้องเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ในขณะที่การรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานเพื่อที่จะพัฒนาไปสู่กระบวนการเป็นพรรคการเมืองนั้นเป้าหมายในการรวมกลุ่มเรียกร้องไม่ใช่เพียงเพื่อกลุ่มผู้ใช้แรงงานเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นแต่หมายถึงกลุ่มผู้ใช้แรงงานทั้งประเทศที่จะต้อง

ได้รับประโยชน์ร่วมกัน และใช้เป็นช่องทางในการเรียกร้องความเป็นธรรม ความเสมอภาค รวมถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ของผู้ใช้แรงงานทั้งประเทศไม่ใช่เพียงแค่ภาคสถานประกอบการหรือองค์กรเพียงแห่งเดียว รวมถึงแรงงานอื่น ๆ เช่นแรงงานภาคการเกษตรแรงงานข้าราชการ แรงงานรัฐวิสาหกิจ แรงงานการบริการและคนทำงานที่เกี่ยวข้องกับระบบการจ้างงาน โดยมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของการรวมกลุ่มเป็นสหภาพแรงงานหรือจะเรียกชื่อองค์กรอะไรก็ได้และที่สำคัญก็คือพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) และพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) ไม่ได้บัญญัติบังคับให้ทุกโรงงานและทุกองค์กรรัฐวิสาหกิจจะต้องมีการจัดตั้งสหภาพแรงงานจึงเป็นประเด็นที่ทำให้การรวมกลุ่มแรงงานอาจไม่ได้รับการสนับสนุนหรืออาจเกิดการต่อต้านจากผู้ประกอบการจากหัวหน้าในหน่วยงานก็ได้ ซึ่งอาจจะเกิดจากการมีแนวคิดว่าการรวมกลุ่มกันภายในโรงงานและภายในรัฐวิสาหกิจมีเป้าหมายก็เพื่อเรียกร้อง เพื่อต่อรอง เพื่อต้องการให้มีการคุ้มครองสิทธิเพื่อความยุติธรรมในการใช้แรงงาน เพื่อการได้ประโยชน์ตอบแทนที่ดี มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ การรวมกลุ่มเพื่อเรียกร้องเหล่านั้นย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ทั้ง ๆ ที่ พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) และพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้องค์กรที่เกิดขึ้น โดยคนงานที่เป็นอิสระจากอำนาจของรัฐบาลนายจ้าง และจะต้องมีการบริหารตามระบอบประชาธิปไตยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดควบคุมทิศทางและการวางนโยบายต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารปกครองประเทศแต่กฎหมายก็ไม่ได้บังคับให้สถานประกอบการและองค์กรรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งจะต้องมีการรวมกลุ่มจัดตั้งเป็นสหภาพ จึงเป็นเพียงมีบางสถานประกอบการและองค์กรรัฐวิสาหกิจที่ให้ความยินยอมในการรวมกลุ่มแรงงานเป็นสหภาพเท่านั้น และการรวมกลุ่มในรูปแบบเช่นนี้ก็เพียงเพื่อการใช้สิทธิเรียกร้องให้เกิดการคุ้มครองสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่พึงจะได้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้จากผู้ประกอบการเท่านั้นแต่ถึงกระนั้นก็ตามการรวมกลุ่มแรงงานน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนาการการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานในการเข้าสู่วิถีทางการเมืองเพื่อใช้เป็นครรลองนำไปสู่การมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศตามการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขจึงเป็นปัญหาที่ยังไม่มีการศึกษาวิจัยที่ชัดเจนถึงสาเหตุ แนวทาง และความเป็นไปได้หากจะพัฒนาการรวมกลุ่มแรงงานไปสู่ระบบพรรคการเมืองในอนาคต

การรวมกลุ่มผลประโยชน์ตั้งแต่หนึ่งกลุ่มแล้วพัฒนาไปสู่การรวมกลุ่มทางการเมืองที่เรียกว่าพรรคการเมืองและเข้าบริหารปกครองประเทศจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงระบอบของการปกครองประเทศที่ประเทศนั้นยึดถือว่าจะจะเป็นระบอบสังคมนิยมหรือระบอบประชาธิปไตย ซึ่งความแตกต่างของระบอบการปกครองก็มีผลกับพรรคการเมืองด้วยเช่นกัน โดยประเทศที่การปกครองในระบอบ

สังคมนิยมจะมีความหลากหลายของพรรคการเมืองน้อยกว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตย และในประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยที่เข้มแข็งเช่น ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ราชอาณาจักรนิวซีแลนด์สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น จะมีหลากหลายของการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองน้อยกว่าประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยที่อ่อนแอ เช่น สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ และ ประเทศไทย

การที่ประเทศไทยไม่มีการเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานภาคเอกชนภาครัฐและภาครัฐวิสาหกิจมีผลกระทบต่อการนิติบัญญัติและการบริหารประเทศอย่างยิ่ง ทำให้ไม่เกิดการถ่วงดุลกันระหว่างกลุ่มผู้ใช้แรงงานกับกลุ่มผลประโยชน์อื่น ๆ ทางสังคมอีกทั้งการไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและทิศทางการบริหารปกครองประเทศในประเด็นนี้หากพิจารณาเปรียบเทียบกับประเทศอังกฤษที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเช่นเดียวกับประเทศไทย พบว่าในระบบการเมืองของประเทศอังกฤษมีพรรคแรงงานที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานเข้ามา มีบทบาทสำคัญในระบบรัฐสภา ซึ่งจากประวัติศาสตร์การเมืองของอังกฤษที่ผ่านมาพรรคแรงงานเคยได้รับการเลือกตั้งจนมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรและมีผู้นำพรรคดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมากถึง 5 ท่าน คือ นายเคลมอนด์ อัตต์ลี (Clement Attlee) นายแฮโรลด์ วิลสัน (Harold Wilson) นายเจมส์ คัลลาฮาน (James Callaghan) นายโทนี แบลร์ (Tony Blair) และนายกอร์ดอน บราวน์ (Gordon Brown) จากการที่พรรคแรงงานได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทำให้ช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลจะกำหนดทิศทางการบริหารปกครองประเทศและการวางนโยบายต่าง ๆ ที่เป็นการเกื้อหนุน เป็นประโยชน์กับกลุ่มผู้ใช้แรงงาน

การมีพรรคแรงงานในระบบการเมืองของประเทศจะมีผลต่อคุณภาพทางการเมืองที่กำหนดทิศทางของกฎหมายและนโยบายที่นำมาใช้บริหารปกครองประเทศ ซึ่งในกรณีของประเทศอังกฤษพรรคแรงงานเมื่อได้รับการเลือกตั้งและเป็นผู้นำจัดตั้งรัฐบาลแล้ว ก็จะนำนโยบายของกลุ่มผู้ใช้แรงงานมาตราเป็นกฎหมายและใช้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศที่มุ่งเน้นไปที่ระบบสวัสดิการสังคมเพื่อผู้ใช้แรงงานเช่นในการหาเสียงของนายโทนี แบลร์ ได้มีการชูนโยบายเรื่องการศึกษา (พฤทธิสาธณ ชุมพล, 2544, หน้า 191-193) ทำให้เขาได้รับเลือกเป็นนายกถึง 3 สมัยเป็นต้น คุณภาพทางการเมืองที่ไม่มีการผูกขาดโดยกลุ่มผลประโยชน์ด้านทุนนิยมหรือกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงาน แต่ทั้งมีการสลับหมุนเวียนขึ้นกันขึ้นมาเป็นรัฐบาลตามสถานการณ์ของประเทศและความต้องการของประชาชนนี้เป็นการถ่วงดุลทางการเมืองที่มีผลอย่างมากต่อการลดช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยผ่านทางกระบวนการทางด้านนิติบัญญัติและด้านบริหารประเทศ ในขณะที่

ที่ประเทศไทยไม่มีกลุ่มประโยชน์ทางด้านแรงงานใดที่รวมกันเป็นพรรคการเมืองได้ จึงไม่เกิดดุลยภาพทางการเมืองแบบประเทศอังกฤษ

รูปแบบของพรรคการเมืองในแต่ละประเทศ อาทิ ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และ ญี่ปุ่น ฯลฯ ล้วนแล้วต่างก็มีพรรคการเมืองที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ทางสังคมที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมและผลักดันจนกระทั่งพัฒนามาสู่การเป็นพรรคการเมือง ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ทางสังคม จึงเป็นภาพสะท้อนของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอยู่ในสังคมของประเทศนั้น ๆ แต่อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่ากลุ่มผลประโยชน์ทุกกลุ่มจะพัฒนา กลายเป็นพรรคการเมืองได้ทุกกลุ่มผลประโยชน์ไปเนื่องจากกลุ่มผลประโยชน์ที่จะพัฒนาไปสู่ระบบพรรคการเมืองได้โดยทั่วไปแล้วจะต้องมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 3 ประการ (Richard Gunther, Larry Diamond, 2003) ดังนี้

- 1) การมีผู้ที่ให้การสนับสนุนเลือกตั้ง (Voter)
- 2) การมีโครงสร้างมีการขยายสาขาอย่างครอบคลุมทุกพื้นที่ และ
- 3) การมีนักการเมือง

นอกจากกลุ่มผลประโยชน์ที่เป็นพรรคการเมืองจะต้องมีองค์ประกอบทั้ง 3 ประการแล้ว เหตุปัจจัยที่สำคัญอีกประการที่มีผลต่อกลุ่มผลประโยชน์ที่จะพัฒนาไปสู่ระบบพรรคการเมืองอีกประการ คือระบบการเลือกตั้งตามกฎหมายที่กำหนด (แอนดรูว์ เรย์โนลด์ส และคณะ, 2555, หน้า 4) อันเป็นสิ่งที่กำหนดเนื้อหาภาคภูมิตึกา หลักเกณฑ์ และวิธีการเลือกตั้งเพื่อจัดตั้งและดำเนินงานของกลุ่มผลประโยชน์ที่รวมกันจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองเพื่อให้ได้มาซึ่งนักการเมืองที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภา ฉะนั้น ระบบการเลือกตั้งที่มีความมั่นคงและแน่นอนจะสนับสนุนให้กลุ่มผลประโยชน์พัฒนาไปสู่ความเป็นพรรคการเมืองที่มั่นคงและเข้มแข็ง เช่น ในกรณีของประเทศอังกฤษที่แสดงให้เห็นถึงกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความเข้มแข็งจนนำไปสู่การเป็นพรรคอนุรักษนิยม (ที่มาจากกลุ่มชนชั้นสูง) และพรรคแรงงาน (ที่มาจากกลุ่มชนชั้นกลางและกรรมมาชีพ กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับระบบการจ้างงาน) ซึ่งเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งของ 2 พรรคนี้พรรคแรงงานมีรากฐานมาจากการรวมกลุ่มจากกลุ่มเล็ก ๆ จนไปสู่กลุ่มขนาดใหญ่ จากสหภาพไปสู่สหพันธ์ไปสู่สมาพันธ์เป็นพรรคการเมืองที่มีฐานของการสนับสนุนที่มาจากกลุ่มแรงงานอย่างชัดเจนในบางครั้งก็อาจจะมีกลุ่มชนชั้นกลางที่เข้าร่วมด้วยตามสถานการณ์และหากการดำเนินนโยบายของพรรคแรงงานกระทบต่อผลประโยชน์ของกลุ่มชนกลางก็จะหันไปสนับสนุนหรือเข้าร่วมกับกลุ่มอนุรักษนิยมทำให้เกิดดุลยภาพในการบริหารปกครองประเทศระหว่างพรรคอนุรักษนิยมกับพรรคแรงงาน

รูปแบบพรรคการเมืองของต่างประเทศพบว่าการปกครองระบอบประชาธิปไตยของทุกประเทศทั่วโลกจะมีพรรคแรงงานอยู่ด้วยเสมอซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ไม่ว่าจะเป็น

ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น สำหรับแนวทางในการจัดตั้งพรรคการเมืองของประเทศไทยในอดีตเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) แต่ในที่สุดก็ถูกยุบเลิกไป ด้วยบริบททางการเมืองการปกครองของไทย ที่ไม่ให้ความสำคัญกับพรรคการเมือง และกลัวเกรงว่าการให้มีพรรคการเมืองที่เป็นพรรคการเมืองของผู้ใช้แรงงานแล้วจะนำไปสู่ผลกระทบต่อ การปกครองประเทศต่อความมั่นคงของประเทศเนื่องจากเกิดความเชื่อว่าการรวมกลุ่มของพรรคแรงงานคือการรวมกลุ่มของมวลชนที่เป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จึงมีการต่อต้านและยกเลิกกลุ่มคนที่มีการรวมกลุ่มเป็นพรรคการเมือง ซึ่งหมายความว่าประเทศไทยเคยมีแนวคิดในการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานมาเป็นพรรคการเมืองในอดีต แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จและไม่เป็นที่ยอมรับในการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทยเพราะในช่วงปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) บริบทการเมืองไทยในสมัยนั้นถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็ตามแต่ในช่วงเวลานั้นมีอิทธิพลของระบบคอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้ามาในประเทศไทยจึงส่งผลให้ประเทศไทยในช่วงเวลาดังกล่าวมีอิทธิพลของระบบคอมมิวนิสต์เข้ามาในลักษณะของการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์กับการปกครองระบอบประชาธิปไตยมีแนวทางในการปกครองที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนจึงเป็นเหตุให้ประเทศไทยมีความหวาดกลัวต่อระบบและแนวคิดของระบบคอมมิวนิสต์ที่จะส่งผลกระทบต่อ การปกครองในระบอบประชาธิปไตยเพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการป้องกันรัฐบาลในสมัยนั้นจึงได้ยุบพรรคแรงงานเสียและยังคงยืนยันการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเหมือนเดิมแต่ปัจจุบันบริบทของการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขได้เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ได้เปลี่ยนไปเป็นการปกครองระบบสังคมนิยม ไม่ว่าจะเป็นประเทศรัสเซีย และประเทศจีนที่เป็นประเทศมหาอำนาจที่เคยมีการปกครองระบบคอมมิวนิสต์ต่างก็เปลี่ยนการปกครองเป็นระบบสังคมนิยม เพราะฉะนั้นในความเกรงกลัวต่อการรวมกลุ่มมวลชนเพื่อที่จะให้เปลี่ยนการปกครองมาเป็นการสนับสนุนคอมมิวนิสต์จึงเป็นไปได้ที่จะขึ้นในประเทศไทยเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันนี้การปกครองของแต่ละประเทศรวมถึงประเทศไทยเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งเป็นการให้สิทธิให้เสรีภาพแก่ประชาชนไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใดหรือกลุ่มผลประโยชน์ใด ๆ ในสังคมสามารถรวมกลุ่มกันเพื่อจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองโดยมีกฎหมายจัดตั้งพรรคการเมืองให้การรองรับ แต่ปัญหาคือยังไม่ปรากฏว่ามีการรวมกลุ่มของกลุ่มผู้ใช้แรงงานที่จะจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองภายใต้ชื่อว่าพรรคแรงงาน

การปกครองระบอบประชาธิปไตยมีความก้าวหน้าและมีพัฒนาการเพื่อที่จะให้เป็นการปกครองประชาธิปไตยที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่ถึงกระนั้นก็ยังปรากฏว่ามีความต้องการที่จะมีการจัดตั้งพรรคการเมืองที่เป็นพรรคแรงงานเลย จึงส่งผลกระทบต่อประชากรที่เป็นผู้ใช้

แรงงานจะเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศที่มีจำนวนมากถึงร้อยละ 80 แต่กลับปรากฏว่าเป็นกลุ่มประชากรที่ไม่มีสิทธิไม่มีเสียงในการเรียกร้องเพื่อผลประโยชน์ของตนเองโดยผ่านพรรคการเมืองได้เลยฉะนั้นจึงไม่แปลกที่ประเทศไทยประสบกับปัญหาช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนที่นับวันจะมีมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2560 (ค.ศ. 2017) ประเทศไทยได้รับการจัดอันดับจาก Oxfam ว่ามีช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนอยู่ในอันดับที่ 3 ของโลก (กานท์กลอน รักธรรม, ออนไลน์, 2561) และจากข้อมูลของสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย พบว่าจำนวนคนยากจนของประเทศมีมากถึง 4.8 ล้านคน จากจำนวนของประชากรไทยทั้งหมด โดยร้อยละ 20 ของคนจนจะมีรายได้เฉลี่ยเพียง 2,305 บาทต่อเดือนเท่านั้น ในขณะที่รายได้เฉลี่ยร้อยละ 20 ของกลุ่มคนรวยจะมีรายได้มากกว่า 23,761 บาทต่อเดือน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ออนไลน์, 2561) โดยความเหลื่อมล้ำนี้ยากที่จะปฏิเสธได้ว่าส่วนหนึ่งเป็นผลพวงมาจากการดำเนินงานในนโยบายของพรรคการเมืองที่เข้ามาบริหารปกครองประเทศ ในตลอดห้วงเวลาที่ผ่านมาก็ขาดพรรคการเมืองจากกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานเข้ามาถ่วงดุลในการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายเพื่อการบริหารปกครองประเทศ

การขาดช่องทางที่จะเรียกร้องผลประโยชน์โดยผ่านพรรคการเมืองของผู้ใช้แรงงานภาคเอกชนนี้ การวิจัยจึงเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องสร้างช่องทางในการรวมกลุ่มจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองขึ้นโดยการศึกษาและวิจัยกำหนดเป็นหัวข้อ คือ รูปแบบการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง เพื่อหาคำตอบถึงพัฒนาการหรือแนวทางในการรวมกลุ่มผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงานไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง โดยมีพัฒนาการการจัดตั้งพรรคการเมืองของต่างประเทศเป็นแนวทางภายใต้บริบทของการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย

1.2 ความสำคัญของปัญหา

การรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานของผู้ใช้แรงงานมีความสำคัญต่อระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเพราะเกี่ยวข้องกับการมีอำนาจในการรักษาและปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่ม จึงจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคแรงงานที่เป็นโอกาสให้ผู้ใช้งานสามารถมีผู้แทนของตนหากได้รับการเลือกตั้งตามกระบวนการเลือกตั้ง เพื่อมีส่วนในการตรากฎหมายหรือกำหนดนโยบายในการบริหารปกครองประเทศที่จะถ่วงดุลอำนาจของกลุ่มผลประโยชน์อื่น ดังนั้นการวิจัยนี้จึงเห็นถึงความสำคัญในการหาคำตอบถึงพัฒนาการการรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านการใช้แรงงานในการเข้าสู่การจัดตั้งพรรคแรงงาน ซึ่งคำตอบที่จะได้มาจากการศึกษาและวิจัยนี้จะเกิดจากการวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เพื่อให้ได้คำตอบสำหรับการจัดทำเป็นรูปแบบการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไปสู่การเป็นพรรคการเมือง

1) ประชาธิปไตย ทฤษฎีและแนวคิดว่าด้วยการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมือง และการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ไปสู่พรรคการเมือง

การศึกษาและวิจัยให้ความสำคัญที่จะหาองค์ความรู้จากการทบทวนวรรณกรรม ประชาธิปไตย ทฤษฎีและแนวคิด ว่าด้วยการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมือง และการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ไปสู่พรรคการเมือง เพื่อจะได้ใช้เป็นกรอบการวิเคราะห์ โดยกำหนดประชาธิปไตย ทฤษฎีและแนวคิดดังนี้

(1) ประชาธิปไตย “อุดมรัฐ (Republic)”

เป็นประชาธิปไตยในอุดมคติของเพลโต(Plato) นักปรัชญาสำนักกฎหมายธรรมชาติ ที่พูดถึงลักษณะของคนที่จะมาเป็นผู้ปกครองรัฐ เพื่อให้การอยู่ร่วมกันมีความสงบสุขซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อคนที่จะต้องมาเป็นผู้ปกครองบริหารประเทศจะต้องสภาวะการเป็นผู้นำที่มีหน้าที่ต้องนำความสุขมาสู่บ้านเมืองต้องสร้างความเท่าเทียมกันในสังคมจึงจะทำให้เกิดความปรองดองขึ้นกับคนในชาติมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยทางด้านความเหลื่อมล้ำของคนในสังคมไทยอย่างมาก อันสาเหตุมาจากความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองเพราะความไม่มีภาวะผู้นำของรัฐบาล

(2) ทฤษฎีการปกครองระบอบประชาธิปไตย

การปกครองระบอบประชาธิปไตยคือการปกครองโดยเสียงข้างมากของประชาชน ความสำคัญก็คือการให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพทางด้านต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มี การแบ่งแยก ทฤษฎีนี้เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์ถึงการมีสิทธิที่จะรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงาน เหมือนเช่นการรวมกลุ่มผลประโยชน์อื่นที่สามารถพัฒนาไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองได้ตามการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งตามทฤษฎีการปกครองระบอบประชาธิปไตย นี้ ประกอบด้วย

(2.1) ทฤษฎีรัฐสภา

ทฤษฎีนี้เป็นการรวมกลุ่มของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ของสังคมที่สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในรัฐสภาและนอกรัฐสภาจากนั้นยังให้ความสำคัญในการรวมตัวของกลุ่มผู้ใช้แรงงานพัฒนามาเป็นสมาคม สโมสร และพรรคการเมืองมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงวิวัฒนาการจัดตั้งและรวมตัวของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในต่างประเทศ

(2.2) ทฤษฎีพรรคการเมือง

พรรคการเมืองก็คือการรวมกลุ่มผลประโยชน์ มีอุดมการณ์เดียวกัน และจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองในลักษณะของการเป็นตัวแทนของประชาชนเป็นตัวกลางระหว่างรัฐและประชาชนเพื่อเข้าไปทำหน้าที่แทนประชาชน ความสำคัญของพรรคการเมือง คือเป็นองค์กรสำคัญต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย ถ้าหากพรรคได้ชัยชนะก็จะเข้าไปทำหน้าที่ในการกำหนด

นโยบายเพื่อเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มของตน สำหรับประเทศไทยมีพรรคการเมืองมากมายหลากหลาย แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานเป็นพรรค จึงทำให้ไม่มีการกำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์กับกลุ่มผู้ใช้แรงงานอย่างจริงจัง เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดตั้งพรรคการเมืองของผู้ใช้แรงงาน

(2.3) ทฤษฎีชนชั้นผู้นำ

ลักษณะของคนในชนชั้นผู้นำจะต้องมีความรอบรู้ และอยู่ในตำแหน่งที่สูงซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อยชนชั้นผู้นำจะมีความสำคัญต่อบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ทฤษฎีนี้จึงเป็นความสำคัญต่อการวิเคราะห์ถึงอำนาจในการตัดสินใจหรือการกำหนดนโยบายของไทยในปัจจุบันอยู่ในกลุ่มคนส่วนน้อยของประเทศที่เป็นผู้ชี้ชะตากรรมของคนกลุ่มใหญ่ของประเทศ

(2.4) ทฤษฎีทางเศรษฐกิจและสังคม

การที่กลุ่มผลประโยชน์จะมารวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองนั้นเป็นไปตามทฤษฎีทางเศรษฐกิจและสังคมที่กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือทางสังคม ย่อมมุ่งที่จะพรรคพวกเดียวกันเพื่อเพิ่มพลังกลุ่มที่จะใช้กลไกทางการเมืองรักษาผลประโยชน์ร่วมกันในลักษณะของการรวมกลุ่มจัดตั้งพรรคการเมืองที่มาจากกรณีสมาชิกพรรคจากฐานทางเศรษฐกิจและสังคมเดียวกัน จึงเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์การรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศที่ควรจะต้องมีพรรคการเมืองที่ให้การสนับสนุนกลุ่มนี้อย่างชัดเจนเพราะเขาเหล่านี้เป็นเสียงส่วนใหญ่ของประเทศ

(2.5) ทฤษฎีผู้ใช้แรงงาน

ผู้ใช้แรงงาน คือ ผู้ที่ใช้กำลังกาย กำลังความคิดเพื่อให้ได้สิ่งตอบแทนเป็นผลประโยชน์ที่ตนต้องการ มีความสำคัญต่อการผลิตไม่ว่าจะเป็นทางด้านเกษตร อุตสาหกรรม หรือบริการล้วนจะต้องพึ่งพาผู้ใช้แรงงานทั้งสิ้นกลุ่มผู้ใช้แรงงานนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง แต่กลับกลายเป็นชนชั้นที่ไม่เคยได้รับการเหลียวแลจากภาครัฐอย่างจริงจังการวิจัยเพื่อหาคำตอบถึงปัญหาสาเหตุของการที่ผู้ใช้แรงงานไม่มีการรวมกลุ่มเช่นเดียวกับกลุ่มผลประโยชน์อื่นในการจัดตั้งพรรคการเมือง ทฤษฎีผู้ใช้แรงงานจึงสามารถนำไปสู่การวิเคราะห์ได้

(3) ทฤษฎีระบบอุปถัมภ์

ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยกันมีความสำคัญในการช่วยเหลือเกื้อกูลของผู้ให้และผู้รับระบบการเมืองการปกครอง ระบบข้าราชการของไทยที่มีการใช้ระบบอุปถัมภ์กันมาช้านาน

ทฤษฎีนี้จึงใช้สำหรับการวิเคราะห์สาเหตุของการทำให้เกิดการซื้อขายเสียงหรือหวัคະແນนในด้าน การเมืองของไทยอันเป็นระบบการปกครองแบบเก่า

(4) ทฤษฎีเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย

อำนาจเป็นของประชาชนและประชาชนเป็นผู้ใช้อำนาจโดยตรงหรือทางอ้อม เนื่องจากปัจจุบันพลเมืองมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจนไม่สามารถใช้อำนาจโดยตรงได้อย่างเช่นในอดีต จึงต้องมีระบบการใช้อำนาจโดยผ่านตัวแทนที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้ใช้อำนาจแทนเพื่อเป็นไปตาม เจตนาธรรมของเจ้าของอำนาจที่แท้จริง ซึ่งทฤษฎีนี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยอันจะ นำไปสู่การวิเคราะห์ถึงการใช้อำนาจโดยทางอ้อมดังเช่นกลุ่มผลประโยชน์ทางสังคมที่มีการมอบ อำนาจให้กับพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์คล้ายคลึงหรือเหมือนกันเพื่อเข้าไปทำหน้าที่แทนในการ เรียกร้องรักษาสิทธิประโยชน์ของตน ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยนี้ประกอบด้วย

(4.1) ทฤษฎีสัญญาประชาคมในแนวคิดของฌ็อง ฌักส์ รูสโซ

ทฤษฎีนี้เป็นความเชื่อว่ารัฐจะต้องเป็นประชาธิปไตยทุกคนจะต้องให้การ รับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพจากรัฐ การที่ประชาชนทุกคนยินยอมมอบสิทธิอธิปไตยให้กับรัฐ เพื่อเป็นตัวแทนรัฐเพื่อทำหน้าที่ในการตรากฎหมายเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมขึ้นในสังคม เป็นการ ยอมรับในเสียงข้างมากและเชื่อในหลักสิทธิเสรีภาพเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาในเรื่อง ประชาธิปไตย

(4.2) ทฤษฎีสัญญาประชาคม ในแนวคิดของจอห์น ล็อก

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าแม้จะมีการมอบอำนาจให้กับรัฐแล้วแต่ก็สามารถล้มล้างสัญญา ประชาคมที่ได้ทำกันระหว่างประชาชนผู้เป็นเจ้าของสิทธิกับรัฐลงได้ถ้าหากรัฐไม่ปฏิบัติเป็นไป อย่างถูกต้องและชอบธรรมซึ่งถือว่าเป็นสิทธิปกป้องตนเองของเจ้าของสิทธิตามกฎหมายแห่งธรรมชาติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาในเรื่องประชาธิปไตย

(4.3) ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจปกครองสูงสุดหรืออำนาจอธิปไตย

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าไม่ควรให้อำนาจการปกครองตกอยู่ในมือของบุคคลเพียงบุคคล หนึ่งจึงได้มีการเสนอการปกครองแบบการแบ่งแยกอำนาจ 3 ฝ่ายออกจากกันอย่างอิสระเพื่อให้เกิด การตรวจสอบและถ่วงดุลในการใช้อำนาจป้องกันการลุแก่อำนาจหรือเผด็จการอำนาจ ทฤษฎีนี้จึงมี ความสำคัญต่อการวิเคราะห์ถึงหลักการแบ่งแยกอำนาจปกครองทั้ง 3 ฝ่ายในประเทศไทยยังไม่เป็น อิสระเพราะถูกแทรกแซงจากรัฐบาลเผด็จการทหารที่มาจากจากรัฐประหาร

(5) แนวคิดการรวมกลุ่มผลประโยชน์

การรวมกลุ่มผลประโยชน์คือการรวมกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในลักษณะที่มี ผลประโยชน์ที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกันความสำคัญของการรวมกลุ่มผลประโยชน์เพื่อให้เกิด

พลังในการต่อรองผลประโยชน์ของกลุ่มแนวคิดนี้จึงเป็นความสำคัญต่อการนำไปสู่การวิเคราะห์ เพื่อให้มีกลุ่มผลประโยชน์ผู้ใช้แรงงานของไทยได้รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม เข้าใจถึงการเมือง และสามารถวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้อง

2) สภาพการณ์ทางการเมืองและการรวมกลุ่มผลประโยชน์ไปสู่ระบบพรรคการเมืองของไทยและกฎหมาย และผลกระทบ

ในปัจจุบันนี้แม้ว่าประเทศไทยจะมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ เข้าไปมีบทบาทในการบริหารปกครองประเทศ ในขณะที่กลุ่มผู้ใช้แรงงานเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศแต่กลับไม่มีพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ใช้แรงงานเพื่อเข้าไปทำหน้าที่แทนในสภาเพื่อเป็นกระบอกเสียงในการเรียกร้องและปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในการศึกษาประเด็นนี้เพื่อเป็นการยืนยันว่าการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานจนพัฒนาไปสู่ระบบพรรคการเมืองไม่มีในประเทศไทยเพราะจากสาเหตุการเมืองการปกครองของประเทศไทยที่กลุ่มทหารมักจะเข้ามามีอำนาจด้วยการทำรัฐประหารอยู่เนือง ๆ และทุกครั้งที่เข้ามาก็มักจะเข้าไปทำการแทรกแซงกลุ่มผู้ใช้แรงงานจนเกิดความอ่อนแอ การที่ประเทศไทยมีกฎหมายเฉพาะทางด้านแรงงานที่ปิดกั้นการรวมกลุ่มกันอย่างเสรีด้วยข้อจำกัดต่าง ๆ และการไม่มีการรับรองคุ้มครองสิทธิอย่างแท้จริง การไม่ลงนามรับรองอนุสัญญาฉบับที่ 87 และฉบับที่ 98 ทำให้เห็นว่าการที่กลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไม่มีพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มมันส่งผลให้กลุ่มผู้ใช้แรงงานมักถูกละเมิดสิทธิ ถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกกดขี่อยู่เสมอ และยังคิดกันไม่ให้อเข้าไปมีส่วนร่วมกิจกรรมทางการเมืองการปกครองทั้ง ๆ ที่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองของคนส่วนใหญ่และกลุ่มผู้ใช้แรงงานซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศแต่กลับไม่มีสิทธิซึ่งมันเป็นความขัดแย้งของระบบการปกครอง ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น เกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนแบบรวยกระจุกจนกระจายอย่างทุกวันนี้ ในความเป็นจริงนั้นกลุ่มผู้ใช้แรงงานเป็นกลไกเป็นฟันเฟืองที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศถ้าหากไม่มีกลุ่มนี้ก็จะทำให้ประเทศสูญเสียความมั่นคงทางเศรษฐกิจไปมากเพราะประเทศไทยมีผู้ใช้แรงงานทางด้านการผลิตที่เป็นฐานใหญ่ของประเทศที่ดึงดูดให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนจนสร้างรายได้อย่างมากมาในทุกวันนี

3) พัฒนาการของการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไปสู่พรรคแรงงานของต่างประเทศ

ในประเทศพัฒนาจะมีกลุ่มผู้ใช้แรงงานรวมกันจัดตั้งเป็นพรรคแรงงานที่มีโอกาสเป็นทั้งรัฐบาลหรือฝ่ายค้านในรัฐสภาตามการปกครองระบอบประชาธิปไตย ในส่วนของประเทศไทยนั้นเคยได้พยายามจัดตั้งพรรคแรงงานขึ้นมาแต่ก็ต้องยุบเลิกไปดังนั้นการได้ศึกษาและวิจัยใน

ประเด็นนี้จึงเป็นความสำคัญที่จะทำให้ได้แนวทาง ปัญหาและการแก้ไขปัญหา ที่จะนำมาใช้หากจะมีการจัดตั้งพรรคแรงงานในประเทศไทยในอนาคต ซึ่งพรรคแรงงานของต่างประเทศที่นำมาวิเคราะห์ คือ

- (1) พรรคแรงงานของประเทศอังกฤษ
- (2) พรรคสังคมนิยมของสาธารณรัฐฝรั่งเศส
- (3) พรรคแรงงานของประเทศญี่ปุ่น

การจัดตั้งพรรคแรงงานของประเทศเหล่านี้มีพัฒนาการมาเป็นเวลานานจนกระทั่งเป็นพรรคการเมืองสำคัญของประเทศจึงเป็นการศึกษาและวิจัยที่จะทำให้ได้คำตอบที่จะเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านผู้ใช้แรงงานในการจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองสำหรับประเทศไทย

4) การพัฒนากลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง การศึกษาและวิจัยในประเด็นนี้ให้ความสำคัญต่อการวิเคราะห์องค์ประกอบและกระบวนการในการรวมกลุ่มผลประโยชน์ผู้ใช้แรงงานเพื่อการจัดตั้งเป็นพรรคแรงงานเพื่อนำคำตอบไปสู่การจัดทำเป็นรูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง ซึ่งเป็นเป้าหมายของการวิจัยนี้

5) การจัดทำรูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง

การจัดทำรูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมืองเป็นการนำเอาคำตอบที่ได้จากการศึกษาและวิจัยในประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้จัดทำเป็นรูปแบบที่แสดงถึงกระบวนการในการพัฒนากลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิจัย ปรัชญา ทฤษฎีและแนวคิดว่าด้วยการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านการเมือง และการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ไปสู่พรรคการเมือง

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พัฒนาการการรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานสู่การจัดตั้งพรรคแรงงานของต่างประเทศ

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคการรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานไทยไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง

4. เพื่อจัดทำรูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง

3. ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานมี 2 กลุ่ม คือ แรงงานภาครัฐ และแรงงานภาคเอกชน สำหรับการวิจัยนี้กำหนดกำหนดขอบเขตการวิจัยเฉพาะกลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานเท่านั้น โดยการวิจัยกำหนดขอบเขตการศึกษาและวิจัย คือ ดังนี้

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1) ปรัชญา ทฤษฎี และ แนวคิด ว่าด้วยการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมือง และการพัฒนาของกลุ่มผลประโยชน์ไปสู่พรรคการเมือง

(1) ปรัชญา “อุดมรัฐ (Republic)”

(2) ทฤษฎีการปกครองระบอบประชาธิปไตย

- ทฤษฎีรัฐสภา

- ทฤษฎีพรรคการเมือง

- ทฤษฎีชนชั้นนำ

- ทฤษฎีทางเศรษฐกิจและสังคม

- ทฤษฎีผู้ใช้แรงงาน

(3) ทฤษฎีระบบอุปถัมภ์

(4) ทฤษฎีเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย

- ทฤษฎีสัญญาประชาคมในแนวคิดของเมือง ฌักส์ รูสโซ

- ทฤษฎีสัญญาประชาคม ในแนวคิดของจอห์น ล็อก

- ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจปกครองสูงสุดหรืออำนาจอธิปไตย

(5) แนวคิดการรวมกลุ่มผลประโยชน์

(6) รูปแบบพรรคการเมือง

(7) พัฒนาการและการดำเนินงานของพรรคการเมืองที่มีกลุ่มทางด้านแรงงานเป็นผู้สนับสนุนหลัก

2) พัฒนาการพรรคการรวมกลุ่มผลประโยชน์ด้านแรงงานสู่พรรคการเมืองของต่างประเทศ

(1) ประเทศอังกฤษ

(2) สาธารณรัฐฝรั่งเศส

(3) ประเทศญี่ปุ่น

3) มาตรการกฎหมาย

(1) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งและควบคุมพรรคการเมือง

(1.1) กฎหมายระหว่างประเทศ

- ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491)
- อนุสัญญาฉบับที่ 87 ว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัว ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491)
- อนุสัญญาฉบับที่ 98 ว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม ค.ศ. 1949 (พ.ศ. 2492)
- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 (พ.ศ. 2509)

(1.2) มาตรการตามกฎหมายต่างประเทศ

- รัฐธรรมนูญของประเทศอังกฤษ
- รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐฝรั่งเศส
- รัฐธรรมนูญของประเทศญี่ปุ่น

(1.3) มาตรการตามกฎหมายไทย

- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 และพุทธศักราช 2560
- พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. 2560
- พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2560
- พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518
- พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541
- พระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543
- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551
- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ. 2554

4) ประเด็นศึกษา

- (1) เกี่ยวกับปรัชญา ทฤษฎีและแนวคิดของการรวมกลุ่ม
- (2) ปัญหาของสภากาชาดทางการเมืองและการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง
- (3) พัฒนาการของกลุ่มผู้ใช้แรงงานของประเทศอังกฤษไปสู่การเป็นพรรคการเมืองและกฎหมาย
- (4) พัฒนาการของกลุ่มผู้ใช้แรงงานของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสไปสู่การเป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานที่มีความเข้มแข็งและกฎหมาย

(5) พัฒนาการของกลุ่มผู้ใช้แรงงานของประเทศญี่ปุ่นไปสู่การเป็นพรรคการเมือง และกฎหมาย

(6) การพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง

(7) กฎหมายไทยว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แรงงานสัมพันธ์ พรรคการเมือง และรัฐธรรมนูญคุ้มครองสิทธิและการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงาน

(8) กฎหมายระหว่างประเทศที่ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงาน

3.2 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรผู้ให้ข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์กำหนดให้เป็น

- 1) นักวิชาการ โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง
- 2) ผู้เกี่ยวข้องทางการเมือง
- 3) กลุ่มสหภาพแรงงานภาคเอกชน
- 4) กลุ่มสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจ

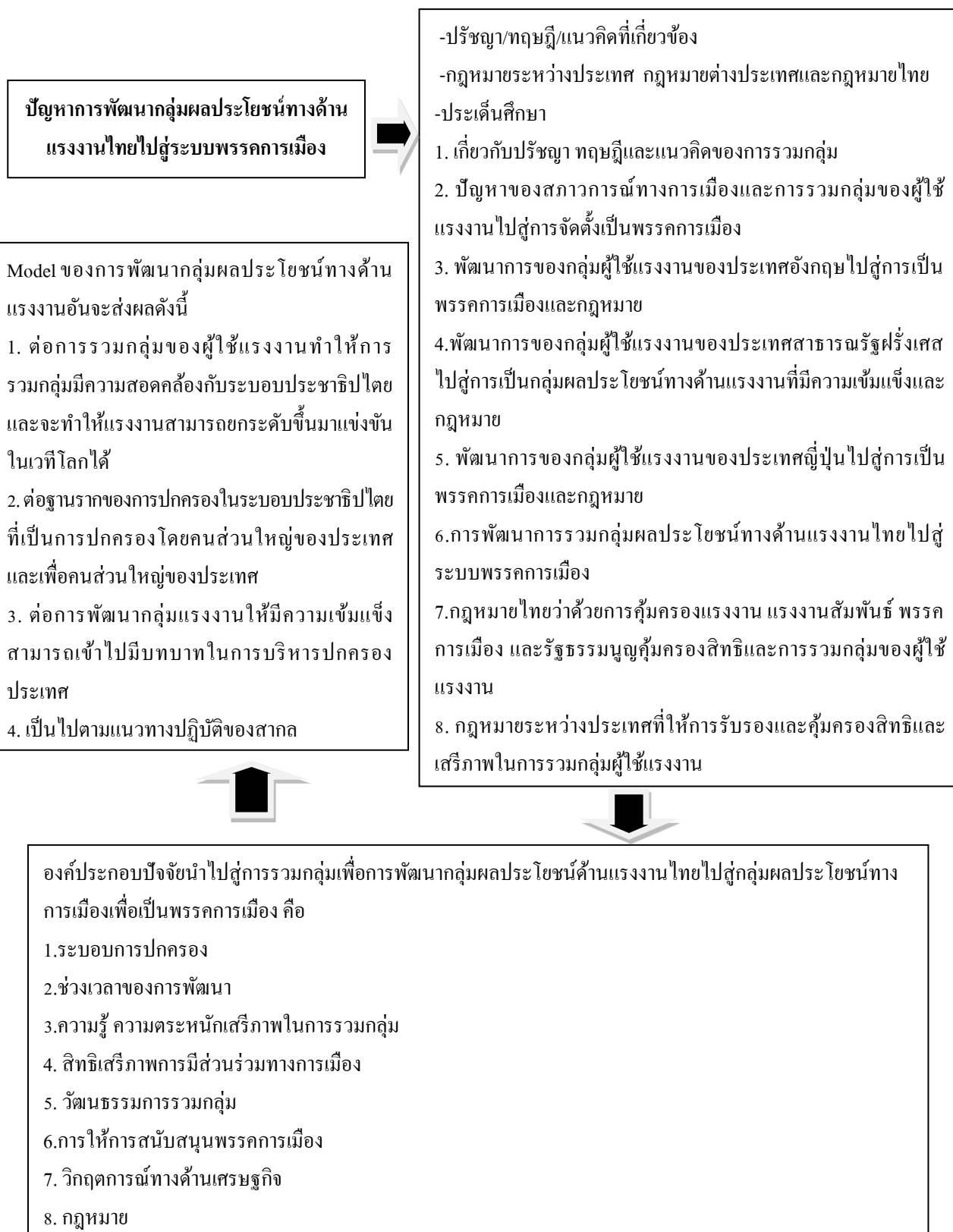
3.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

4. กรอบแนวคิดและสมมติฐานของการวิจัย

4.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ปัญหาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานเพื่อเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองจะมีปัจจัยต่าง ๆ ที่จะได้มาจากการนำเอาปรัชญาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการวิเคราะห์โดยมีรูปแบบพัฒนาการของการรวมกลุ่มผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงานไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองของต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางร่วมกับปัญหาในอดีตที่เป็นปัญหาข้อจำกัดหรืออุปสรรคต่าง ๆ ที่ทำให้การรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานของไทยไม่สามารถที่จะจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองได้ คำตอบโดยมีการวิเคราะห์ถึงกฎหมายที่ให้การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานทั้งระดับระหว่างประเทศและต่างประเทศและระดับประเทศไทย ซึ่งจะทำให้ได้คำตอบปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานเข้าสู่กระบวนการระบบพรรคการเมืองซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ต่อผู้ใช้แรงงานและต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ (ดูภาพประกอบที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย)



ภาพประกอบที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4.2 สมมติฐานการวิจัย

ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทยที่ผ่านมายังขาดพรรคการเมืองที่มาจากกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานอันมีความแตกต่างจากประเทศที่พัฒนาแล้วที่ยึดถือการปกครองในระบอบประชาธิปไตยทั้งหลาย จากปัญหาในการรวมกลุ่มของกลุ่มผลประโยชน์ผู้ใช้แรงงานไทยไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองยังไม่มีผลการดำเนินการจากการมีข้อจำกัดของกฎหมายกับข้อโต้แย้งทางการเมืองที่เป็นอุปสรรคในการกีดกันการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงาน ซึ่งเป็นสิ่งสะท้อนถึงความยังไม่เป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ ทำให้กลุ่มผู้ใช้แรงงานไม่มีตัวแทนของกลุ่มที่จะเข้าไปทำหน้าที่ในสภา การพัฒนาการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานเพื่อการจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองของไทยด้วยการจัดทำเป็นรูปแบบการพัฒนาโดยมีปัจจัยองค์ประกอบของการพัฒนาประกอบด้วย หลักการและเหตุผลของการรวมกลุ่ม นโยบายและแผนการพัฒนารูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ประวัติศาสตร์พัฒนาการ แนวคิดอุดมการณ์ทางการเมืองของการรวมกลุ่มของพรรคการเมืองของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน วิธีการหรือกระบวนการรวมกลุ่มทางการเมือง ลักษณะของวัฒนธรรมและจารีตประเพณีที่ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมา ลักษณะของระบบเศรษฐกิจและสังคมความเป็นอยู่ การให้การยอมรับจนกลายเป็นฐานทางการเมือง และปัญหาข้อกฎหมายที่มีอยู่ ด้วยการแก้ไขกฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ใช้แรงงานได้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น เพื่อให้เกิดตัวแทนของกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานด้วยการให้มี 8 ปัจจัยที่กล่าวมานี้เป็นฐานที่จะทำให้เกิดการรวมกลุ่มต่อไป ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศของประชาธิปไตยในประเทศมีการสร้างนโยบายที่เอื้อต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ แก้ไขการยึดติดกับวัฒนธรรมและจารีตประเพณีในระบบอุปถัมภ์ นโยบายทางด้านเศรษฐกิจและสังคม การสร้างมวลชนเพื่อเป็นฐาน และที่สำคัญคือกฎหมายจะต้องเปิดโอกาสและเที่ยงธรรมอันจะทำให้ได้แนวทางการพัฒนาที่เกื้อหนุนต่อการรวมกลุ่มผู้ใช้แรงงานเพื่อจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองที่มีกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานเป็นผู้สนับสนุนจะทำให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยมีความครบถ้วนสมบูรณ์มากขึ้น

5. คำถามการวิจัย

1. ทฤษฎีและแนวคิดของการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานมีอะไรบ้าง
2. สถานการณ์ที่เป็นปัญหาและอุปสรรคของการใช้สิทธิและเสรีภาพของคนทำงานเพื่อรวมกลุ่มจัดตั้งและดำเนินงานของสหภาพและสหพันธ์คนทำงานของประเทศไทยมีอะไรบ้าง
3. การรับรองคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานของประเทศอังกฤษ สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่นใช้กฎหมายอะไรบ้าง

4. แนวทางในการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมืองมีอะไรบ้าง

5. การรับรองคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการรวมกลุ่มเป็นสหภาพและสหพันธ์ของผู้ใช้แรงงานในประเทศไทยมีกฎหมายอะไร

6. กฎหมายที่ให้การรับรองคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของต่างประเทศ ระหว่างประเทศและของไทยมีอะไรบ้าง

7. มีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง

8. รูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมืองเป็นอย่างไร

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

คำตอบที่เป็นผลผลิตจากการศึกษาและวิจัย คือ ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยไปสู่ระบบพรรคการเมือง ซึ่งคาดว่าจะได้ประโยชน์ ดังนี้

1) ด้านแรงงาน

กลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานมีแนวทางที่เป็นกระบวนการรวมกลุ่มโดยใช้กลไกทางการเมืองด้วยการจัดตั้งเป็นพรรคการเมืองเพื่อพิทักษ์รักษาสิทธิประโยชน์ตามการปกครองระบอบประชาธิปไตย และสามารถก้าวข้ามการรวมกลุ่มที่ขยายออกไปนอกสถานประกอบการ โดยมีกฎหมายรองรับ

2) ด้านการปกครองระบอบประชาธิปไตย

ได้แนวทางในการรวมกลุ่มแรงงานจัดตั้งเป็นพรรคแรงงานที่ทำให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยมีความสมบูรณ์มากขึ้น และเป็นที่ยอมรับของประเทศอื่นในโลก

3) ด้านประเทศชาติ

เป็นประโยชน์ต่อการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานที่สามารถขยายฐานของกลุ่มออกไปโดยไม่หยุดอยู่แต่เฉพาะภายในโรงงานเท่านั้นเพื่อเกิดเป็นพลังในการต่อสู้เรียกร้องสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ดังเช่นกลุ่มผลประโยชน์อื่นทางสังคม เปิดโอกาสให้ผู้ใช้งานได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองรวมถึงการมีตัวแทนของกลุ่มที่เข้าไปมีอำนาจในการต่อรองกับรัฐ ซึ่งการมีพรรคการเมืองของกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของระบบการเมืองของไทยจะเกิดการถ่วงดุลกันขึ้นในกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานกับกลุ่มผลประโยชน์อื่นทางสังคมอีกทั้งยังส่งผลต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทยทำให้เป็นที่ยอมรับของ

นานาอารยประเทศว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประชาธิปไตยให้สิทธิเสรีภาพและให้อิสระในการรวมกลุ่มของผู้ใช้แรงงานตามหลักสิทธิมนุษยชน

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

การรวมกลุ่ม หมายความว่า กลุ่มบุคคลที่รวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นองค์กรหรือเครือข่ายโดยมีวัตถุประสงค์หรือมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน

กลุ่มผลประโยชน์ หมายความว่า กลุ่มบุคคลที่มีผลประโยชน์ร่วมกันต้องการปกป้องผลประโยชน์หรือแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกัน โดยการเข้าไปมีอิทธิพลทางการเมืองในการจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง

กลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงาน หมายความว่า คนทำงานซึ่งหมายรวมถึงผู้ใช้แรงงานเจ้าของกิจการ นายทุน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบการจ้างต่าง ๆ

บทบาททางการเมือง หมายความว่า การมีส่วนร่วมและมีกิจกรรมทางการเมือง เพื่อต่อรองผลประโยชน์ แก้ไขปัญหาโดยผ่านกระบวนการทางการเมือง

พรรคการเมือง หมายความว่า องค์กรที่เกิดจากการรวมกลุ่มบุคคลที่มีอุดมการณ์ความคิดที่คล้ายคลึงกันและมีเป้าหมายเดียวกันเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจการเมืองและได้เข้ามาบริหารประเทศมีการกำหนดนโยบายต่าง ๆ อันเป็นผลประโยชน์เพื่อบุคคลภายในกลุ่มและพวกพ้อง

ระบบพรรคการเมืองในความหมายของงานวิจัยฉบับนี้ หมายความว่า พรรคการเมืองของกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไทยหรือพรรคแรงงาน

ประชาธิปไตย หมายความว่า การบริหารการปกครองประเทศ โดยประชาชนของประเทศเป็นผู้ใช้อำนาจรัฐผ่านผู้แทนโดยการเลือกตั้งตามกระบวนการเลือกตั้งที่กำหนดไว้โดยกฎหมาย

ประชาธิปไตยครึ่งใบ หมายความว่า การปกครองประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยที่ไม่สมบูรณ์อันเกิดจากรัฐธรรมนูญที่กำหนดให้มีรัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง และมีนายกรัฐมนตรีมาจากการแต่งตั้ง

เผด็จการ หมายความว่า การบริหารปกครองประเทศด้วยทหารที่มาจากการปฏิวัติ หรือรัฐประหาร ยึดอำนาจและมีการล้มล้างรัฐธรรมนูญ

ระบบอุปถัมภ์ หมายความว่า ระบบความสัมพันธ์ของบุคคล 2 ฝ่ายที่มีความเกี่ยวพันฉันท์ญาติพี่น้อง หรือ มิตรสหาย ที่มีการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันที่เป็นทรัพย์สิน เงินทอง ตำแหน่งหน้าที่

สถาบันทางการเมือง หมายความว่า องค์กรที่มีกระบวนการและมีการวางระเบียบการปฏิบัติในทางการเมือง เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน กฎเกณฑ์

ขั้นตอนและวิธีการดำเนินงานอย่างยั่งยืน มีความยืดหยุ่น เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติทางการเมืองสืบต่อไป

รูปแบบการพัฒนาการรวมกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านแรงงานไปสู่ระบบพรรคการเมือง หมายความว่า การนำเอาปัจจัยที่ใช้เพื่อให้เกิดการรวมกลุ่มเกิดขึ้นเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งเป็นพรรคการเมือง